

NU FIȚI ÎNGRIJORAȚI

- Despre grijile vieții, Duminica a 3-a după Rusalii -

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne îndeamnă să nu ne facem griji pentru multe, să nu ne pierdem speranța, să ne facem doar datoria și la datoria noastră va adăuga Dumnezeu ceea ce El are de adăugat, deoarece suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu (1 Corinteni 3, 9). Să facem noi ce trebuie să facem din partea noastră și atunci nu ne vom îngrijora, căci Dumnezeu în mod sigur va face partea Lui, „căci Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de toate acestea” (Matei 6, 32). Îndemnul este de a conlucra cu Dumnezeu, deci nu trebuie să trăim în panică, în alertă sau în deznădejde. Munca este unul din principiile fundamentale ale învățaturii Mântuitorului. Cum s-ar contrazice El acum? În înțelepciunea poporului nostru există o vorbă: „Adună bani albi pentru zile negre”. Ei se pot aduna prin muncă și ne spune Mântuitorul: „Vrednic este lucrătorul de plata sa” (Luca 10, 7). O repetă și Sfântul Apostol Pavel: „Cine nu vrea să lucreze, să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3, 10). În Învățătura celor 12 Apostoli se spune: „Dacă cel ce vine la voi este un drumeț, ajutați-l cât puteți, dar să nu rămână la voi decât două sau trei zile, dacă e nevoie. Dacă vrea să se stabilească la voi ca meseriaș, să lucreze și să rămână, dar dacă nu are o meserie, socotiți-vă după priceperea voastră, ca să nu trăiască cu voi împreună un creștin trândav”. Dumnezeu a avut în vedere ca fiecare vietate, plantă, pasăre, animal sălbatic sau domestic și omul să trăiască după o rânduială a lor. Precum i-a rânduit fiecăruia. Florile, copacii, iarba își iau hrana din pământ, păsările trebuie să caute, animalele sălbatice trebuie să vâneze, cele domestice să primească de la om, iar omul să muncească. „Cu osteneală să te hrănești din pământ în toate zilele vieții tale” (Facere 3, 17). Tot cel ce trăiește după rânduiala lui Dumnezeu nu moare de foame. Iar omului i s-a prescris rânduiala de a trăi prin muncă. Nici un om nu moare dacă respectă rânduiala. În natură există hrană, dar omul trebuie s-o caute, s-o pregătească, s-o scoată din pământ. Sfânta Scriptură îndeamnă la un echilibru între rugăciune și muncă. Niciodată una fără cealaltă. E drept și e bine să sacrificăm din noi înșine pentru alții, dar nu pentru a ne face viața mai comodă, plătind cu viitorul nostru. Cuvântul Evangheliei este ca o lecție importantă împotriva lăcomiei, care trage la pământ ființa menită să zboare la ceruri. Din pofta egoistă de avere ignorăm interesele spirituale, din interese exclusiv pământești. Asta ne duce la egoism și atunci în inima noastră nu mai este loc pentru nimeni. Vom fi departe de Dumnezeu și de slujirea aproapelui. Trebuie să golim locul pentru slujirea păcătoasă, „ca toate celelalte să ni se adauge”. Adăugarea celor de folos de la Dumnezeu nu vine de la sine. Împărăția lui Dumnezeu înseamnă lucrare, întrajutorare, milostenie, iubire, milă. Ea se așază în locul de unde am scos egoismul. Sfântul Clement Romanul spune: „Ziua și noaptea să vă luptați pentru binele fraților. Fiți gata pentru tot lucrul bun”. A ne preocupa și „de celelalte” nu este interzis, dar întotdeauna „să fim nu numai auzitori, ci și împlinitori ai cuvântului” (Iacov 1, 22). Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

Sfinții apostoli Petru și Pavel sunt prăznuiți în aceeași zi deoarece ambii s-au săvârșit la Roma, din porunca împăratului Nero. Petru a fost răstignit cu capul în jos, iar lui Pavel i-a fost tăiat capul. **Sfântul Apostol Petru** - fiul lui Iona și fratele Apostolului Andrei, s-a născut în Betsaida Galileei. Înainte de apostolie numele său era Simon, însă Mântuitorul îl va numi Chifa (piatra): „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa (care, tălmăcit, înseamnă Petru)”. (Ioan 1, 42). După o pescuire minunată pe lacul Ghenizaret, este chemat să devină pescar de oameni. Mărturisește în numele apostolilor dumnezeirea lui Hristos, dar se și leapădă de Hristos când El este prins spre a fi răstignit. După Înălțarea Domnului, Petru ia cuvântul în adunarea ucenicilor și alege ca apostol pe Matia în locul lui Iuda. În ziua Pogorării Sfântului Duh, după predica Sfântului Apostol Petru, s-au botezat trei mii de persoane. Sfântul Apostol Petru a propovăduit în Ierusalim, Iudeea, Samaria, Asia Mica până în Babilon și în ultima parte a vieții, la Roma. În timpul persecuțiilor împotriva creștinilor, declanșate de către împăratul Nero, după incendiarea Romei în anul 64 după Hristos, Sfântul Petru a fost arestat împreună cu Apostolul Pavel. Sfântul Petru a fost condamnat la moarte și executat prin răstignire pe cruce cu capul în jos (la cererea lui, spre a se deosebi de modul răstignirii lui Iisus Hristos), în anul 67, lângă fostul circ al lui Caligula din afara zidurilor de atunci ale Romei.

Sfântul Apostol Pavel, cunoscut mai întâi sub numele de Saul (cel dorit), s-a născut la Tars, capitala provinciei Cilicia din Asia Mica, din părinți evrei, cu bună stare materială. Orașul Tars avea școli vestite, la care Saul a învățat bine din copilărie limba greacă. De la părinții săi, avea dreptul de cetățean roman. De foarte tânăr, Saul a mers la Ierusalim, unde avea o soră, mama lui Ioan Marcu, vărul lui Barnaba, spre a se instrui în legea mozaică, la școala vestitului învățat rabin Gamaliel. În timpul activității publice a Mântuitorului, Saul trăia la Tars, ca rabin. Auzind vestea marii mișcări produse de predica Apostolilor despre Iisus Hristos, a venit la Ierusalim, unde a devenit persecutor al creștinilor. Prezent la uciderea Sfântului Apostol Ștefan Întâiul-mucenic (Fapte 7, 58), Pavel este orbit de Iisus Hristos Însuși pe drumul Damascului (Fapte 9, 1-22). Aflat de Apostolul Anania, în urma unei vedenii dumnezeiești, Saul își regretă faptele și este botezat de Anania. Curând după convertire, Saul și-a schimbat numele în Pavel, iar mai târziu a fost inclus în ceata Apostolilor. Pavel a propovăduit Evanghelia pe o zonă foarte întinsă, din Arabia până în Spania, atât la evrei cât și la păgâni. Pavel și-a petrecut viața de creștin în suferință și lucrând pentru Hristos, înființând și organizând Biserici pretutindeni. A atins o așa stare de îmbunătățire încât spune Bisericii din Galatia: „nu eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2, 20). Descrierea călătoriilor misionare ale Sf. Apostol Pavel și epistolele lui către Biserici, formează o parte importantă a Noului Testament. Sfântul Apostol Pavel a fost martirizat împreună cu Sfântul Petru, în timpul împăratului Nero, prin decapitare. Amin.

IUBIREA VRĂJMAȘILOR

„Iubiți pe vrăjmașii voștri!”... De peste două mii de ani se rosteste acest cuvânt în Biserică, în lume, declanșând cele mai variate reacții. Unii au spus că este imposibil, că se cere imposibilul, că a-l iubi pe vrăjmaș este ceva împotriva firii, firesc este să-l urăști pe cel rău și să-l iubești pe cel ce te iubește. Este adevărat, dar Hristos a venit să revoluționeze exact această lume: era o lume naturală, vegetală, o lume lipsită de efort. Ca să înțelegem ce a spus Mântuitorul, nu trebuie să înțelegem ce este vrăjmașul, ci iubirea lui Hristos. Se știe ce este un vrăjmaș, dar nu s-a știut, nu se știe încă ce este iubirea despre care vorbește Hristos, iubirea pe care El Însuși (Primul și Singurul!) a exersat-o și a împlinit-o. Ce înseamnă să te iubească Dumnezeu? Trebuie să pornim la dezlegarea acestei taine, de la înțelegerea felului în care iubește Dumnezeu, Care este iubire. Nu doar iubește, Dumnezeu este iubire, de aceea nu poate urî. Dacă doar ar AVEA iubire și nu AR FI iubire, atunci ar putea să aibă și ură; dar pentru că El nu este nimic altceva decât iubire, El nu poate urî, nici nu poate dori să urască, pentru că ceea ce este în El este și în afară: El este iubire. Creștinul (chipul lui Hristos), este un alt Hristos și nu are altă șansă decât aceea de a iubi pe vrăjmași: iată taina! Nu vom putea iubi decât pe vrăjmaș pentru că felul în care iubește Dumnezeu (felul în care ar trebui să iubească un adevărat creștin) provoacă, dincolo de cel pe care-l iubești, o reacție de ură. L-au răstignit pe Hristos pentru că i-a iubit; dacă nu îi iubea cum i-a iubit El, nu ar fi avut nimic cu El. Caiafa a trăit mult și

bine liniștit. Caiafa nu iubea ca Dumnezeu, iubea ca el; iubirea lui era o iubire de grup. Același lucru se întâmplă astăzi pe globul pământesc: sunt iubiți conducătorii lumii din toate timpurile pentru că sunt îndoielnici și pentru că nici noi nu suntem altfel. Hristos a venit să ne vindece de iubirea de grup, umblând cu bisturiul adevăratei iubiri, iar reacția a fost aceasta. Câtă ură a oferit omenirea împotriva lui Hristos! Dumnezeu a știut că nimeni dintre noi nu știe ce este Dumnezeu și a venit la noi Hristos-Dumnezeu ca să putem să-L iubim. Nimeni nu a fost mai iubit decât Hristos-Dumnezeu, dar nimeni nu a fost mai urât decât El. În Sfânta Evanghelie, Hristos ne arată cum trebuie să iubim: să iubim cu acea iubire riscantă, cu o iubire care nu lasă nimic la locul lui. Tot ce se află cuminte, la locul lui, este moarte, este păcat. Nu ne convine, toți ne revoltăm; ne mai și îndreptăm, dar ne este greu. Să ne amintim ce gândeam la 16-18 ani, la vârsta la care începe mare revoltă a ființei umane în ea însăși, când nu ne convenea nimic din cele spuse de Hristos în Evanghelie. Iubirea Lui merge împotriva a ceea ce voiai să faci și să fii. Scrie în Evanghelie: „Să nu fii desfrânat”; dar cine nu e desfrânat la vârsta aceasta? Chiar dacă nu în fapt, dar mintea e desfrânată. Și încă este scris: „nu iubi desfrânarea, iubește asceza, rugăciunea”; atunci spui că nu există Dumnezeu căci nu îți convine un astfel de Dumnezeu. Nu există ură mai multă, mai bine întreținută decât în lumea creștină. Trebuie să-i iubim și pe răi? Noi toți suntem, mai mult sau mai puțin, ca ei. Dumnezeu îi iubește și pe ei; nu are alții, nu sunt. Dumnezeu iubește pentru că El nu poate decât să iubească. Ura este cumplită, dar mult mai puternică este iubirea! Dacă rezolvăm iubirea, am înviat! Să lucrăm la Înviere, să vedem cât valorează. „Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea” (Luca 6, 31).

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Martți 1 iulie	18:00	Vecernie cu Litie la Biserica Militară și Biserica din Cătămărăști Deal
Miercuri 2 iulie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 4 iulie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 5 iulie	07:00 – 09:00	Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
	18:00	Vecernia Duminicii a patra
Duminică 6 iulie	07:00-11:00	Utrenia Duminicii a patra
		Sfânta Liturghie

De Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mi-e rușine

Un bogătaș întâlnea în fiecare zi, în drumul său spre birou, o femeie care cerșea chiar aproape de locul lui de muncă. Întâlnirea matinală cu cerșetoarea îl indispunea și o privea cu mult dispreț, dar nu îi dădea niciodată milostenie. Azi așa, mâine așa, până când, într-o după-amiază, bogatul își chemă secretara și, dându-i un teanc de bancnote, îi ordonă: „Du-te și cumpără de la supermarket cele mai alese bunătăți, mezelurile cele mai scumpe, băutura cea mai extravagantă, dulciurile cele mai rafinate. Fă un pachet cu toate, du-te, dă-i-l femeii care cerșeste în fața sediului nostru și spune-i să nu o mai vad mâine acolo. Dacă te va întreba cine i-a trimis coletul, zi-i așa: Diavolul ți-a trimis acest pachet”. Secretara a executat întocmai ceea ce-i comandase șeful ei, i-a dat cu aroganță femeii pachetul cu toate cele cumpărate. Femeia i-a mulțumit pentru milostenia făcută, dar nu a întrebat cine este binefăcătorul ei. Secretara, ușor insistentă, a întrebat-o dacă nu vrea să știe cine stă în spatele faptei. „Ba da, vreau, a zis cerșetoarea. Cine e cel care m-a ajutat?”. „Diavolul este cel care ți-a trimis pachetul cu bunătăți”. Atunci, femeia cea săracă a răspuns: „Nu știu dacă așa este, dar sunt convinsă de altceva: Când Dumnezeu poruncește un lucru, și dracul se supune!”

Egoistul

Se povestește că un om suferea de multă vreme în iad pentru că avusese păcatul egoismului. Se ruga mereu lui Dumnezeu să-l ierte, căindu-se și spunând că nu mai este egoist. Dumnezeu l-a trimis pe Sfântul Petru să-l încerce, zicând: „Iată, Dumnezeu ți-a auzit rugăciunea și m-a trimis să te scot de aici din iad. Îți voi întinde un fir de care te vei prinde și eu te voi ridica”. Sfântul Petru întinse firul, el se agăță și începu să urce. Dar ceilalți osândiți care se chinuiau în iad, văzându-l că se ridică, au început să se prindă de picioarele lui ca să scape și ei de acolo. Când i-a văzut așa agățați, egoistul s-a gândit cu groază că firul se va rupe și va cădea la loc în iad. Atunci a început să strige la ei disperat: „Coborâți, dați-vă jos!!!”. Și a început să-i lovească cu picioarele și să-i desprindă de fir. Dar când se chinuia să-i desprindă, a căzut și el jos. Așadar egoismul mai era stăpân pe viața lui. Nu dorea să scape decât el, nu și ceilalți, și, astfel, nici el nu a scăpat

† Să nu vă plângeți de furtuni, de încercări și de suferințe. Nu le urăți, ci vă pregătiți să le puteți birui.